

IGUALTAT DIUEN?!!

...Igualtat diuen? Respecte? Tolerància? Igualtat de condicions? Fora la violència? Fora les diferències? SI OME I QUE MES!!! Paraules, paraules i mes paraules!! Tan sols això, paraules! Res més, només sentim, però realment no veiem res, res de res! Tot son estúpides paraules! Quants anys fa que sentim a dir tot això? Quants anys fa que sentim paraules que només poc a poc, molt poc a poc, van prenent vida i relleu... però realment es suficient? NO, no ho és!

Quantes dones moren cada any al nostre país? a les nostres terres? Quantes dones moren cada any a Espanya....? I quantes dones moren també en mans dels seus marits al nostre continent? I fins hi tot al món sencer? I tot i així... que es el que canvia? Res, res de res. I jo com molts altres essers humans en aquest planeta encara ens preguntem... i doncs.. que mes cal? Quantes dones mes hauran de morir perquè quelcom canvi? Quantes dones mes hauran de ser brutalment assassinades pels seus marits perquè algú s'adoni de tot el que està passant? Quantes dones mes hauran de ser maltractades o violades perquè tot això s'aturi? Quantes!?! Realment es indignant!

Es cert que vivim en un planeta que no es perfecte, però és qui ens dona vida i també un lloc per viure, ens esforcem per construir-lo i transformar-lo inútilment, perquè poc a poc som nosaltres mateixos qui l'anem destruint..., es cert també que la vida tot i ser complicada es bonica i que els essers humans, no tots, però la gran majoria sabem gaudir d'allò que tenim i que se'n diu vida i la sort de poder viure i poder ser feliços...però quan veig tot això... quan sento tot això.. quan observo cada petita noticia d'aquestes.. o cada petit crit d'aglut que demana ajuda silenciosament... m'aterroritzo.. els meus ulls es transformen en dos taronges... s'entelen... fins i tot de vegades llàgrimes plenes d'impotència embruten constantment la meva cara... i un fred escalfred recorre ràpidament tot el meu cos, des de la punta del dit petit del peu, fins als fins cabells del meu cap, que es posen de punta...

On són les ganes de lluitar? On es el valor per seguir endavant? On es la comprensió de la societat..!.? Paraules només hi ha en les paraules... però cal tenir present que no hi ha fets sense paraules ni paraules sense fets, per tant les paraules soles no tiraran aquest món endavant, no el duran pel bon camí. Calen fets! FETS i més FETS! Cal gent conscienciada, joves, petits, mitjans, grans, alts, primers, de colors... siguem com siguem, però conscienciats de què està succeint any rere any al nostre món, a la nostra terra... i que sinó som nosaltres qui lluitem per aturar-ho sinó som nosaltres qui ens en adonem i decidim donar-ho tot per parar-ho d'una vegada... ningú, ningú ho farà per nosaltres. Elles soles no tenen força per fer-ho, ja les han gastat en grits, en plors, en ràbia, en bufetades, en impotència... i encara volem que lluitin més?

Perquè no els hi donem un cop de mà entre tots?! Ni tan sols cal la mà sencera... si cadascú dona un dit.. junts construirem una mà gegant per ajudar-les a totes, per canviar si més no una petita part de tot això horrible que està succeint constantment aquí, al nostre món.

Que costaria fomentar que elles fossin qui tinguessin les decisions en la vida familiar... que costaria...desmuntar les barreres que elles mateixes s'imposen subjectivament i que les situen en situació de desigualtat domèstica i també laboral..que costaria intentar eliminar les inhibicions, les exigències i les pors que limiten i coarten el seu benestar i llibertat..? realment costaria tant...?

Sabeu...? Ningú va dir que fos fàcil...!!! però.. què és fàcil en aquesta vida? I difícil, què és difícil? En realitat, tot es relatiu! Així que deixem-nos estar de tonteries! I potser ja es hora que obrim ben oberts els nostres ulls tots plegats i ajudem a obrir-los a tots aquells que tenim al voltant! Perquè.. senzillament estem parlant d'essers humans, de vides humanes, de persones que igual com tu i com jo, que igual com ells i com nosaltres, són senzillament això, éssers humans, i que només pel fet de ser dones, la societat ja les menysprea injustament...

Tan sols totes aquestes petites línies... perquè ara cadascú, si pot i si vol, reflexioni una mica amb tot plegat... jo després de fer-ho, ara encara... després d'escriure tot això, altres text semblants, cançons, poemes... i de llegir-ho tot plegat una vegada i una altra... encara em pregunto..

... i que han fet elles per merèixer això? ...Que han fet realment?...

...i per molt que ho pensi... per molt que m'ho pregunti...
només hi trobo una resposta... una senzilla i verdadera resposta...

... RES, RES DE RES!!

I malgrat totes aquestes diferències... malgrat encara totes aquestes grans injustícies.. i per damunt de tot malgrat que ningú mai va dir que tot plegat fos fàcil... lluito per seguir endavant i lluitem totes nosaltres per superar els camins difícils, aquells que sovint escollim sense ni tan sols ser-ne conscients... pero aquells també que ens acaben portant mes valors, mes vivències, mes històries i així també mes fortaleza i mes orgull de ser i sentir-nos dones.

Perquè realment sovint no valorem que significa ser una dona, no valorem i no som gens conscients del poder que tenim, per la senzilla raó de formar part del sexe femení.

Es cert! Patim molt, i molt! Depilar-nos sovint... fa mandra, molta presa, val peles... que si pastilles anticonceptives, que si condons per a dona o el Diu, embrassos no deistjats... maltractes verbals, maltractes físics de vegades... moments d'inferioritat a la feina, a casa i fins hi tot dins de la nostra societat... el moment del part... dies i nits d'una regla estúpida que ens ompli i ompli de mal i dolor... però sabeu..? Malgrat tot...

**ES UN GRAN ORGULL PODER DIR QUE SÓC UN ÉSSER HUMÀ I NO UN
QUALSEVOL, SINÓ UNA DONA!!**

DONA... nomès 4 lletres... senzillament quatre... una de, una o, una enne, i una a!! Senzillament això... però darrera hi ha amagades tantes històries, tantes vivències, tants somnis, tantes depresions, tantes ilusions... i nomès al seu darrera, al darrera d'aquest mot que tanta presència té en la meva ment dia a dia i nit a nit, com segurament en la de tantes i tantes altres dones que vivem constantment en aquest planeta, el nostre planeta, la Terra... que mai deixa de girar, de volar, un planeta que ens sostèn, que ens dona vida i lloc per viure, un planeta que senzillament... és el nostre, el de tots, i pel quan tots hauríem de lluitar fins assolir una absoluta igualtat entre uns i altres, entre blancs i gent de color, entre prims i gordos, entre alts i baixos, entre llestos i retrassats, entre malalts i gent sana, entre pobres i rics, entre grans i petits.... tot són diferències? Us en adoneu? Tot són contraris... grups que conscient o inconscientment creem, paquets que aïllem o que portem a la fama, senzillament persones i essers humans que no importa si el seu sexe es diu vagina o si el seu sexe es diu cullons! No no importa per res, no hauria d'importar per a res!

... Així que com que ningú va dir que fos fàcil...

....DONES D'AQUEST PLANETA, DONES D'AQUEST UNIVERS:

**LLUITEU! SOMIEU! IL-LUSIONEU-VOS! CAIEU! AIXEQUEU-VOS! TORNEU
A LLUITAR! PLOREU! CANTEU! BALLEU! SALTEU! MENGEU! FEU
L'AMOR! ESTIMEU I DEIXEU-VOS ESTIMAR! CUIDEU ALS VOSTRES I
DEIXEU-VOS CUIDAR... PERO PER SOBRE DE TOT... SOMRIEU...**

**...somrieu i rieu.. senzillament perquè vindran temps millors i llavors
totes, absolutament totes juntes... ens en riurem de tot plegat !!**

ENDAVANT, SEMPRE ENDAVANT!

... IA petitA malabaristA de les paraules...
...gener 2010...